

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **E. K.**, zastoupený Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2017, čj. OAM-99/ZA-ZA11-VL16-2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 8. 2018, čj. 31 Az 10/2017-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím dle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) žalobci neudělil mezinárodní ochranu. Žalobce o ni požádal z důvodu, že se účastnil Antimajdanu, kvůli čemuž byl zadržen policií, zbit a nucen podepsat dokument, že jako dobrovolník nastoupí do jednotek ATO. Mělo mu být také sděleno zahájení trestního stíhání za separatismus. Později byl kvůli své účasti na Antimajdanu zbit také dvěma neznámými muži. Nyní čelí výhrůžkám i jeho rodina na Ukrajině. Ve vztahu k § 12 písm. a) zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobce aktivně neuplatňoval svá politická práva. Členem Strany regionů byl ze zjištěných důvodů, nezastával žádnou funkci a Antimajdanu se účastnil na základě výhrůžky zaměstnavatele, že jinak nedostane plat. Na Antimajdanu pouze stál a dostal za to zaplacen. Neexistuje tedy důvodná obava, že by měl být v zemi původu jakkoliv postižen. Ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný uvedl, že jednání policie nedosahovalo takové intenzity, aby vyvolalo důvodnou obavu z pronásledování. Jednalo se o událost několik měsíců před odjezdem ze země, šlo o ojedinělý incident a nikdy poté již nebyl kontaktován. Česká republika neeviduje ani žádost o vydání k trestnímu stíhání, jak je jindy běžné u trestně stíhaných osob s neznámým pobytem. Pokud skutečně došlo k uvedenému nátlaku a podpisu dokumentu, jednalo se o ojedinělý incident policistů a nikoliv projev ukrajinské politiky a žalobce se proti tomu mohl právně bránit. Žalobce navíc zemi neopustil ihned, ale vyčkal na vyřízení polského víza. O mezinárodní ochranu

navíc požádal až v únoru 2017 poté, co mu bylo trestním příkazem uděleno vyhoštění, ačkoliv zde pobýval od října 2015. Jak sám sdělil, kdyby nebyl zadržen při nelegálním zaměstnání s padělaným dokladem, o mezinárodní ochranu by nežádal. Žalovaný žalobci neudělil ani doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, neboť nedospěl k závěru, že by mu hrozilo v zemi původu nebezpečí vážné újmy.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále „krajský soud“). Tvrdil, že je pronásledován v souvislosti s uplatňováním politických práv (účast na Antimajdanu, členství ve Straně regionů). Důvodem, proč podal žádost až po takové době, je strach z možného návratu do země původu. Jako členovi ukrajinské komunity je mu rovněž známo, že rozhodovací praxe není žadatelům o mezinárodní ochranu nakloněna. Žalobce se obával, že by se včasné podání žádosti obrátilo proti němu. Odmítnutí aplikace § 12 zákona o azylu na základě odkazu na utilitaristické důvody politické angažovanosti žalobce je v rozporu se smyslem a účelem mezinárodní ochrany. Žalobce se opakovaně střetl s diskriminací a útoky, a to i ze strany státních orgánů. Neochota policistů mu pomoci a mučení, kterému jej vystavili, zcela oslabilo jeho důvěru v policejní orgány. Uvedené jednání je pronásledováním podle směrnice Evr. parlamentu a Rady 2011/95/EU, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany. Je tedy nepřiměřené po něm žádat, aby útoky policistům hlásil. Žalovaný v tomto směru nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť neposoudil, jaký dopad mělo uvedené jednání na psychiku žadatele. Na základě vyžádaných zpráv o stavu na Ukrajině navíc nelze dospět k závěru, že *„nedochází k pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, ale ani z jiných azylově relevantních důvodů“*. Zprávy jsou navíc neaktuální (jedna z nich je starší než tři roky). Žalovaný opomněl aplikovat čl. 4 odst. 4 výše uvedené směrnice, ze kterého plyne, že jestliže byl žalobce již pronásledován či utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, jde o závažný ukazatel odůvodněnosti obav. Žalovaný nepostavil najisto, že k tomuto již nemůže v případě návratu znovu dojít.

[3] Krajský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Žalobní námitky shledal jako zcela obecné a neobsahující nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že žalobce pro případ návratu pociťuje jakékoliv azylově relevantní obavy. Rozhodnutí žalovaného netrpí vytýkanými vadami, je řádně odůvodněné, jasně vyjmenovává důkazy, z nichž žalovaný vycházel a skutková zjištění z nich vyplývají. Žalobci však dal za pravdu, že rozhodující je, zda byly určité politické postoje žalobci přičítány a zda byl důsledku toho pronásledován. Podle krajského soudu však žalobce nezažil skutečnosti, jež by s ohledem na svoji intenzitu a četnost mohly být pronásledováním. Ve shodě s žalovaným tak měl krajský soud za to, že účelem žádosti byla legalizace pobytu žalobce. Důvody, které žalobce uvedl v žádosti, se zcela liší od důvodů uvedených o dva dny dříve v řízení o správním vyhoštění. Krajský soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že bylo racionální nepodávat po předchozích zkušenostech stížnost na postup policistů. Ze sdělení žalobce nevyplývá, že by podal cokoli, co by bylo možno považovat za instanční stížnost na policejní orgán. Krajský soud nepovažuje žalobce ani za „terč diskriminace“, „oběť mučení“, neboť intenzity mučení jednání policie nedosáhlo, ani nespátřuje v jednání lékaře, který zavolal k žalobci, jakožto ke svému pacientovi, policii „odmítnutí ze strany lékařů při potřebě ošetření“. Pokud jde o tvrzené trestní stíhání, žalobce obvinění nepodepsal, další postupy policie během několika měsíců před odjezdem z Ukrajiny neuvedl a neuvedl ani, že by k nějakým úkonům docházelo poté, co Ukrajinu opustil. Žalovaný rovněž dostatečně individuálně zhodnotil i

pokračování

bezpečnostní situaci. Na Ukrajině neprobíhá totální konflikt a žalobce netvrdil ani žádné individualizované nebezpečí plynoucí z konfliktu. Krajský soud se tudíž ztotožnil s žalovaným, že žalobci nehrozí nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Naopak je podle krajského soudu potřeba vidět to, že zde žalobce žije nelegálně, o legalizaci pobytu se do doby zajištění a odsouzení nijak nezabýval.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti tomuto rozsudku žalobce (dále „stěžovatel“) brojí kasační stížností. K otázce přijatelnosti kasační stížnosti uvádí, že žalovaný a krajský soud zásadně pochybily při zjišťování skutkového stavu, hodnocení důkazů a posuzování právních otázek, jež mají dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Stěžovatel uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda může být pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu a zda mu v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy. Stěžovatel zopakoval výše již uvedené skutečnosti, které jej vedly k odchodu ze země původu (viz odst. [1]). Skutečnost, že v případě stěžovatele docházelo k pronásledování, se snažil prokázat svou věrohodnou výpovědí. Naproti tomu žalovaný si neopatrnil maximální množství důkazů a podkladů pro své závěry o tom, že je žádost stěžovatele nedůvodná. Za situace, kdy byla jediným důkazem výpověď stěžovatele, nelze bez zajištění dalších důkazů tvrdit, že byla jeho tvrzení nedůvodná, nevěrohodná či účelová. Stěžovatel uvedl okolnosti, které jsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, avšak žalovaný mu nepoložil k jeho tvrzením otázky, které by mu umožnily skutkový děj natolik konkretizovat, aby jej bylo možné posoudit jednak z hlediska všech zákonných podmínek, jednak z hlediska věrohodnosti a účelovosti podání žádosti. V žádné ze zpráv o zemi původu se neobjevují informace o stěžovatelem uváděných incidentech, počtu zadržených či zatčených osob, žádné informace o tom, zda se osoby v obdobném postavení stávají terčem útoků, výhrůžek, pronásledování, zda jim stát poskytuje ochranu. Žalovaný tak neopatrnil dostatek důkazů. Krajský soud se dále nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou ohledně relevance rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, čj. 3 Azs 119/2004-50. Stěžovatel je totiž přesvědčen, že dostatečně vysvětlil důvody, proč nepodal žádost hned po svém příjezdu, a mělo být v tomto kontextu přihlédnuto k bezpečnostní situaci v zemi původu. Ve vztahu k doplňkové ochraně stěžovatel odmítl závěr, že se situace v zemi původu stabilizovala. Dne 26. 11. 2018 totiž vyhlásil ukrajinský parlament válečný stav v deseti oblastech a nejde tedy o zlepšení situace a koncentraci incidentů na dvě oblasti jako v roce 2015. Tato eskalace není náhlá a mohla být žalovaným zohledněna. Již ve zprávách z roku 2017 pozorovatelské organizace upozorňovaly na mimořádně vysoký počet porušování příměří. Z tohoto důvodu se stěžovatel obává, že by byl vystaven násilnému jednání a pronásledování a hrozila by mu vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

[5] Žalovaný navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost případně její zamítnutí. Odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a spisový materiál. Trvá na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, posuzoval případ ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které stěžovatel uvedl, opatrnil si potřebné podklady a objektivní informace (zejm. o bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině). Žalovaný má za jednoznačně prokázané, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by naplňoval důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný měl povinnost zjistit skutečný stav věci pouze v rozsahu důvodů, které uvedl stěžovatel. Stěžovatel měl také možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a navrhnout jejich doplnění o materiály, které by dle něj více vystihovaly situaci na Ukrajině. Válečný stav na Ukrajině trval 30 dní a stěžovatel pochází z oblasti, kde nebyl vyhlášen. Došlo k němu navíc až po vydání rozhodnutí krajského soudu a žalovaného. Stěžovatel navíc v této věci neprokázal dostatečnou míru individualizace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, čj. 5 Azs 28/2008-68).

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátkou [§105 odst. 2 zákona s. ř. s.]. Kasační stížnost je přípustná, neboť se jí stěžovatel domáhá zrušení pravomocného rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví a není dán žádný z důvodů nepřípustnosti dle § 104 s. ř. s.

[7] Vzhledem k tomu, že se v daném případě jedná o řízení o udělení mezinárodní ochrany, je nutno se nejdříve ve smyslu § 104a s. ř. s. zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[8] K tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, Nejvyšší správní soud vymezil, že: „O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“

[9] Je tedy patrné, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. To stěžovatel sice učinil, ale ve zcela obecné rovině a pod jeho

pokračování

vymezení přijatelnosti je tak možno podřadit téměř cokoliv, co v tomto kontextu může přicházet v úvahu. Nejvyšší správní soud se tak mohl otázkou přijatelnosti kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Nejprve se soud zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský (městský) soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[12] Veškerá výše uvedená kritéria rozhodnutí krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Ostatně se závěry napadeného rozsudku stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí pro nedostatek důvodů nebylo možné. Stěžovatel poukazoval na to, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho žalobní argumentací týkající se důvodů, proč podal žádost o mezinárodní ochranu po více než roce pobytu na území ČR a navíc poté, co bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění. S takovým tvrzením se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Krajský soud se na str. 16 věnoval okolnostem, které vedly k tomu, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu a vyhodnotil, že pro takový postup stěžovatel neměl vážné důvody.

[13] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda si žalovaný k posouzení žádosti opatřil dostatek důkazů. Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 Azs 103/2007-63, v němž uvedl: „*Zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vázících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.*“ V posuzované věci pak žalovaný požadovanému standardu vyhověl, neboť své rozhodnutí opřel o zprávy o zemi původu, které v rozhodnutí řádně označil a které jsou součástí správního spisu. Žalovaný navíc založil své rozhodnutí zejm. na tom, že jednání, v němž stěžovatel spatřoval pronásledování, nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

[14] Co se týče argumentace stěžovatele, že měl žalovaný provádět další dokazování ve vztahu k situaci osob v podobném postavení, jedná se o nepřípustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s., jelikož ji uplatnil teprve v kasační stížnosti. V žalobě sice stěžovatel vznášel i některé námitky proti dokazování, ale nijak nepoukazoval na to, že by byl v postavení příslušníka určité skupiny a ve vztahu k této skutečnosti by mělo být provedeno další dokazování ohledně jeho postavení na Ukrajině.

[15] Stěžovatel též namítl, že mu žalovaný při pohovoru neumožnil dostatečně věrohodně objasnit skutkový stav, neboť mu nekladl doplňující dotazy pojící se k jeho

tvrzením. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, čj. 6 Azs 50/2003-89, „vyskytne-li se při pohovoru určitá okolnost, která by nasvědčovala tomu, že stěžovatel mohl být pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování státní mocí z důvodů stanovených v § 12 zákona o azylu, je povinností žalovaného vést pohovor tím směrem, aby jeho výsledek byl dostatečně konkrétní pro potřeby udělení azylu.“ Jak nicméně vyplývá z protokolu o pohovoru ze dne 6. 2. 2017, během pohovoru žalovaný reagoval na tvrzení stěžovatele a doptával se na zcela konkrétní otázky pojící se jak k politické angažovanosti stěžovatele, tak k jeho tvrzeným problémům s policií a soukromými osobami. Ve vztahu k posouzení účelovosti se žalovaný stěžovatele tázal také důvody, proč podal žádost až po takové době od příjezdu do České republiky.

[16] K otázce ochrany stěžovatele na Ukrajině je možné odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019, čj. 8 Azs 241/2018-76, v němž dospěl k závěru, že státní orgány Ukrajiny jsou schopny chránit práva svých občanů, a to i v případě přívrženců bývalého režimu. Stěžovatel byl členem Strany regionů a účastnil se Antimajdanu, podle Nejvyššího správního soudu se tak citovaný judikurní závěr uplatní rovněž v jeho případě.

[17] Co se týče aktuálnosti posouzení bezpečnosti na Ukrajině ze strany žalovaného a krajského soudu, je třeba zdůraznit, že k vyhlášení válečného stavu na podzim 2018 došlo až poté, co o stěžovatelově žalobě rozhodl krajský soud. Okolnosti nastalé po rozhodnutí krajského soudu mohou být pouze předmětem nové žádosti o mezinárodní ochranu. Ve vztahu k situaci, která byla v době rozhodování žalovaného, resp. krajského soudu, lze odkázat na dřívější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v nichž se bezpečnostní situací zabýval a dospěl k závěru, že konflikt na Ukrajině je dlouhodobě lokalizován ve východní části země, žadatelům o mezinárodní ochranu z jiných částí obvykle nehrozí vystavení vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity a nejsou u nich splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany (srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, čj. 4 Azs 15/2015-28, ze dne 30. 4. 2015, čj. 9 Azs 13/2015-69, či ze dne 21. 2. 2019, čj. 4 Azs 411/2018-26, a mnohá další). Na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že se již ve své judikatuře zabýval i kasační námitkou, že na Ukrajině došlo v době rozhodování krajského soudu k vyhlášení válečného stavu a odmítl ji jako nepřijatelnou (srov. usnesení ze dne 20. 3. 2019, čj. 9 Azs 437/2018-29).

[18] Nejvyšší správní soud se dále zabýval argumentací stěžovatele, že v případě, že byla jeho výpověď shledána nedostatečně věrohodnou, měl žalovaný vzešlé pochyby prověřit na základě podkladových zpráv. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, v mnoha případech musí žalovaný správní orgán rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel ani žalovaný schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost nebo tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-77). Pro případ, kdy není žadatel o azyl schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, musí si být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Tyto informace totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhybavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou v závěru při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení

pokračování

nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004-40). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57, „*není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují*“. Jestliže se tedy stěžovatel po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany držel jedné dějové linie, jeho výpověď je v zásadních rysech konzistentní, je třeba z jeho výpovědi vycházet (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 7. 2008, čj. 2 Azs 49/2008-83). Stěžovatel takovou konzistentní dějovou linii ve své výpovědi v nyní projednávané věci nedržel. Krajský soud při úvahách o věrohodnosti žalobcova příběhu posuzoval a hodnotil veškeré dostupné informace, které žalobce v průběhu konaných pohovorů správnímu orgánu uvedl. Správní orgán se objektivně zjištěnými a stěžovatelem neobjasněnými rozpory zásadního významu zabýval při odůvodnění svého rozhodnutí. Rozporné skutečnosti či žalobcem nedostatečně vyjasněné nesrovnalosti podrobně zaznamenal a popsal a krajský soud se s jeho závěry ztotožnil. Jestliže sám stěžovatel není schopen splnit ani elementární povinnost v podobě věrohodné výpovědi, není povinností žalovaného, aby jeho výpověď dále vyvracel dalšími důkazy.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud tedy neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. dubna 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu